

skal finde Sted. Det vil maaskee være i de fleste Erindring, at der for nogle Aar siden skete en Forandring med Hensyn til de militære Vagter, og denne Bestemmelse, som gjaldt baade for Landmilitæretaten og Søetaten, havde tilfølgende, at de militære Vagter bleve nedlagte, hvorved den Vistand med Hensyn til Slutningen, som tidligere fra disse Vagters Side var ydet til Stadens Brandvæsen, paa eengang blev dette berøvet. I Anledning af de Foresstillinger, som i saa Henseende fra Brandvæsenets Side bleve gjorte Landmilitæretaten, traf denne Foranstaltninger, hvorved de tidligere Forpligtelser omtrent bleve fyldestgjorte, men en lignende Smødetommen blev ikke viist fra Søetatens Side. Disse Forhold, som jeg her tillader mig at omtale, skrive sig fra en Tid før end den høitærede Justitsministers Indtrædelse i Ministeriet, men jeg antager dog, at de ikke ere ham aldeles fremmede. Det blev fra Kjøbenhavns Brandvæsenets Side meget stærkt udhævet, at de Forpligtelser, som tidligere paahvilede Søetaten med Hensyn til at yde Vistand til Slutningsvæsenet, vare vel besøiede og begrundede, ikke alene i de nyere Love, men ogsaa, kan jeg gjerne sige, i hele det Kjøbenhavnske Brandvæsenets Organisation. Det var i og for sig, som det ogsaa blev fremhævet fra Kjøbenhavns Brandvæsenets Side under de Forhandlinger, der ere blevne førte denne Sag betræffende, saameget mere naturligt, at Forholdene vedbleve at være saaledes, som de hidtil havde været ordnede, at Vistand af Mandskab ydedes fra Søetaten, og at alle de øvrige Forpligtelser bleve fyldestgjorte fra det Kjøbenhavnske Brandvæsenets Side, som Søetatens Bygninger paa en enkelt Undtagelse, nær slet ikke ere asjurerede, og Søetaten altsaa ikke igjennem Præmier gav noget Tilskud til Kjøbenhavns Brandforsikring. Det har været en Følge heraf, at Kjøbenhavns Brandvæsen i flere Aaringer efter en bestemt Vægning fra Søetatens Side, som gik ud paa hverken at give Pengetilskud eller afgive Mandskab, har været nødt til at oprette en særegen Brandvagt i Nyboder, hvilket medfører en ikke ganske ringe Beføstning, nemlig 2000 a 3000 Rd. aarligt. Det ligger i Lovgivningen og i det hele Forhold, at den Forpligtelse, der paahviler Søetaten, omtrent

maa ansees for at være ubestridelig; man har i sin Tid fra Justitsministeriets Side søgt at gjøre dette indlysende for Søetaten, og det er kommet til deres Kundskab, som have havt med dette Forhold at gjøre, at Marineministeriet har indereret sin bestandige Nægtelse af Grunde, som vist ikke kunne holde deres Prøve, og omvendt har Justitsministeriet ved forskellige Leiligheder udtalt, at der ganske sikkert paahvilede Søetaten en Forpligtelse i den Henseende til at fyldestgjøre de Forfrister, som ere indeholdte i Lovgivningen (Tscherning: Maa jeg bede om Ordet!). Denne Sag har, saavidt mig bekendt, endnu ikke fundet nogen endelig Afgjørelse, men de Borgere, der have havt Leilighed til at sætte sig ind i disse Forhold, have havt det uhyggelige Syn, om jeg saa maa sige, at to Ministre have staaet ligeoverfor hinanden, hvoraf den ene har sagt „Nei“ og den anden „Ja“; man seer ikke, hvorledes denne Strid mellem de to Ministre skal løses, og det har i alt Fald viist sig praktisk, at Forholdet er blevet staaende ved dens Nægtelse, der var saa heldig at kunne frembyde en passiv Modstand. Man har, og jeg troer med Føie, beklaget, at der manglede et Organ i vor Forvaltning, hvorved man paa en naturlig Maade kunde see et saadant Tvistspørgsmaal som det nærværende udjævnet, som ikke, hvad jeg har tilladt mig at antyde, for Kjøbenhavns Brandvæsen og altsaa heller ikke for dens Grundeiere er af saa ganske ringe Betydning. Det skulde være mig saare hjært, om dette Punkt, naar denne Sag i sin Heelhed bliver taget under Behandling, ogsaa kunde blive undersøgt. Jeg kan godt see, at Nødderne af denne Sag kunne føre temmelig vidt — jeg vil dog ikke frembrage et Spørgsmaal, der kunde reise sig af Artikel 21 i Grundloven om Statsraadets Ordning og Maaden, hvorpaa Tvistigheder mellem de forskellige Ministerier skulle afgjøres — jeg veed nok, at Artiklen fortiden er sat ud af Kraft ved de Bestemmelser, som ere komne ind i Fællesforfatningsloven, men jeg kan, som sagt, ved denne Leilighed ikke andet end udtale, at det er et uhyggeligt Syn for Borgere, naar de see, at to Ministre staae ligeoverfor hinanden, den ene med et „Ja“ og den anden med et „Nei“.